

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Liškové a soudců JUDr. Ivana Kratochvíla a JUDr. Heleny Karetové ve věci žalobkyně: **Kamila S.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupenou JUDr. Dítou Kmochovou Stočesovou, advokátkou Praha 10, Bulharská 588/1, proti žalovanému: **Petr K.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupeným Mgr. Petrem Živnůstkou, advokátem Benešov, Masarykovo náměstí 225, o **zaplacení 44.666 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 27. února 2017, č.j. 41 C 164/2015 – 127,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Soud I. stupně shora označeným rozsudkem uložil žalovanému, aby zaplatil žalované částku 44.666 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a rozhodl o povinnosti žalovaného uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 40.507 Kč (výrok II.). Podle jeho odůvodnění vyšel soud ze skutkového stavu, podle kterého pes H., jehož vlastníkem je žalobkyně, byl dne 8. 3. 2014 napaden psem žalovaného, který utekl mezerou v oplocení, neboť žalovaný neměl pozemek dostatečně zabezpečen. Pes žalobkyně byl vážně zraněn, když byl druhým psem pokousán takovým způsobem, že došlo k otevřené zlomenině zadní končetiny. Léčba zraněné končetiny si vyžádala několik operací, neboť se jedná o vážné zranění, kdy hojení a srůst kostí jsou zpomaleny výskytem bakterií. Končetinu se nepodařilo uzdravit, a proto byla v prosinci 2014 amputována. Pes, který napadení způsobil, je hlášen pod č. xxx u Městského úřadu obce xxx, kdy jeho vlastníkem je žalovaný a držitelem pan N. Pes se opakovaně a dlouhodobě nacházel v držení žalovaného, neboť pan N. je bezdomovec a psa nechával v péči žalovaného. V obci xxx, kde se celý incident odehrál, byla na žalovaného podána řada podnětů, neboť jeho psi napadli i další osoby. Tyto podněty byly řešeny v rámci přestupkové řízení, rozhodnutí o přestupku bylo zrušeno Krajským úřadem Středočeského kraje, neboť Obecní úřad xxx nedodržel při přestupkovém řízení zákonné podmínky. K úhradě vzniklé škody žalobkyně žalovaného vyzvala předžalobní upozorněním.

Po právní stránce soud věc posoudil podle ust. § 2894- 2970 zák. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen o.z.) a uzavřel, že žalovaný, jako vlastníkem psa za škodu odpovídá, přičemž zohlednil, že oplocení pozemku žalovaného bylo nedostatečné a již v minulosti bylo

na žalovaného podáno několik stížností na napadení jiných občanů jeho psem. Žalobě bylo vyhověno v plném rozsahu, včetně příslušenství, vzhledem k tomu, že u žalobkyně došlo k majetkové újmě a jednalo se o účelně vynaložené náklady na léčbu jejího psa. Výrok o náhradě nákladů řízení byl odůvodněn § 142 odst.1 o.s.ř., s ohledem na úspěch žalobkyně v řízení.

Proti rozsudku, v celém jeho rozsahu, podal odvolání žalovaný, když soud I. stupně nesprávně zhodnotil provedené důkazy a dospěl k nesprávnému závěru o skutkovém stavu. Zpochybnil skutečnost, že je vlastníkem psa, který napadl psa žalobkyně, když i soud I. stupně uvádí neurčitě, kdo je jeho majitelem. K evidenci psa Městským úřadem xxx uvedl, že nelze směřovat civilní a veřejné právo a z deklaratorní evidence správního orgánu vyvozovat postavení žalovaného v rámci civilněprávního institutu. Namítl, že vlastníkem psa je pan N., který byl v době incidentu u něj na pozemku přítomen, on se však necítí být ani jeho držitelem. Uvedl, že nebyl obrněn vznik újmy, když pozemek měl oplocen a pes žalobkyně na něj pravděpodobně vnikl přes vrátka. Uvedl, že není pravdivé tvrzení, že přestupkové řízení bylo zastaveno pouze pro vady řízení a upozornil, že soud I. stupně nerespektoval presumpci neviny. Poukázal na záznamy veterináře a zpochybnil i výši škody. Domnívá se, že nárok žalobkyně není důvodný a náklady uplatněné žalobkyní nebyly účelně vynaloženy. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobu v plném rozsahu zamítl a žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení.

Žalobkyně k odvolání žalovaného uvedla, že se ztotožňuje se závěry soudu I. stupně. Zdůraznila, že se soud otázkou vlastnictví psa v řízení zabýval, když vyšel z přípisu Městského úřadu ve xxx. Pes se zároveň dlouhodobě a opakovaně nacházel v držení žalovaného argumentace žalovaného k otázce vlastnictví je pouze účelová, když bezprostředně po incidentu i v přestupkovém řízení se žalovaný nebránil tím, že není vlastníkem psa. Zároveň uvedla, že z provedených důkazů jednoznačně vyplynulo, že v době incidentu nebylo oplocení pozemku žalovaného dostatečným způsobem zabezpečeno před útekem psů, s tím, že vlastník psa odpovídá za způsobenou škodu objektivně. Byla prokázána příčinná souvislost mezi zraněním psa žalobkyně, způsobené psem žalovaného a konečným stadiem, kdy bylo nutné přistoupit k amputaci končetiny. Podotkla, že léčení zvířete není limitováno jeho obvyklou cenou, ale výší nákladů, jaké by v obdobné situaci vynaložil každý rozumný chovatel. Náklady spojené s péčí o zdraví zvířete nejsou neúčelné, i když podstatně převyšují cenu zvířete, pokud by je vynaložil rozumný chovatel v postavení poškozeného. Má za to, že jí vznikl nárok na náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčbou jejího psa. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil a žalobkyni přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst.1,5 o.s.ř. napadený rozsudek, včetně správnosti postupu soudu v řízení, které jeho vydání předcházelo, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 214 odst.2, písm.d/ o.s.ř.), a poté neshledal podmínky ani pro jeho potvrzení, ani pro jeho změnu.

Termínem „vlastnické právo“ se označuje objektivní právo vlastníka k předmětu tohoto práva; tento předmět se označuje jako „vlastnictví“. Žalovaný však vymezuje vlastníkem psa toho, kdo zvíře drží, užívá a požívá jeho užitky a plody a nakládá s ním, tj. v zásadě podle ust. § 123 zák. 40/1964 Sb., občanský zákoník ve znění platném do konce roku 2013. Takto vymezené vlastnictví je však podle nového občanského zákoníku věcně nesprávné, protože vlastník zvířete nemusí být jeho držitel. Povinnou osobou je především jeho vlastník a jeho povinnost k náhradě je velmi přísná, neboť nezáleží na tom, zda má nad

zvířetem dohled nebo ne. Nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, že nelze směřovat civilní a veřejné právo a z deklaratorní evidence správního orgánu vyvozovat postavení žalovaného v civilněprávním institutu. Přípis Městského úřadu xxx ze dne 24.2.2016 označuje za vlastníka psa s evidenční známkou č. xxx Petra K. (žalovaného), když zároveň vysvětluje rozdíl mezi vlastníkem a držitelem psa (který má platit poplatek ze psů), kterým je Zdeněk N.

Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že vlastníkem psa, který poranil psa žalobkyně je žalovaný a stíhá jej odpovědnost za poranění zvířete v rozsahu účelně vynaložených nákladů spojených s péčí o zdraví zraněného zvířete tomu, kdo je vynaložil, podle § 2970 o.z. Souhlasit lze rovněž se zjištěným skutkovým stavem, že ke zranění psa žalobkyně došlo před nedostatečně zabezpečeným plotem okolo pozemku žalovaného, když z obsahu provedených důkazů je zřejmé, že útočící pes měl řadu možností nedostatečné oplocení pozemku žalovaného překonat, nebo se mu vyhnout pro jeho neexistenci. Obsah DVD neprokazuje stav oplocení v době incidentu a nelze jej proto považovat za rozhodné.

Za současného stavu věci však nelze postavit na jisto, zda náklady spojené s péčí o zraněného psa žalobkyně byly vynaloženy účelně, když jejich bližší zdůvodnění soudem I. stupně chybí, resp. nelze dovodit z čeho se přiznaná částka 44.666 Kč přesně skládá, zejména pokud jde o položky nesouvisející s ošetřením zvířete ve veterinární klinice, tj. náklady na taxi, apod. Podle odborné literatury je měřítkem účelnosti nákladů chování rozumného chovatele v postavení poškozeného. Zvíře sice není věc, ale není také rovno člověku. Náhrada nemůže být neomezená, citová vazby ke zvířeti neodůvodňuje žádat o náhradu bezbřehých výdajů na jeho léčbu. Náklady spojené s péčí o zdraví zvířete však nejsou jen přímé náklady na léčbu (operace, léky), ale případně též náklady na zdravotní pomůcky, rehabilitaci či zvláštní potravinové doplňky. Lze pod ně zahrnout i náklady na transport zraněného zvířete k veterináři (viz Spáčil a kol., Občanský zákoník VI., Závazkové právo, zvláštní část, 1. vydání).

Odvolací soud proto napadený rozsudek podle § 219 odst.1 písm.), ve spojení s odst. 2 o.s.ř. zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení (§ 221 odst.1, písm.a/ o.s.ř.), na kterém bude, aby provedl doplňující šetření k otázce účelně vynaložených nákladů spojených s péčí o zdraví zraněného zvířete žalobkyně. V závislosti na nových zjištěních soud ve věci opětovně rozhodne, včetně náhrady nákladů řízení před soudy obou stupňů, přičemž výši přiznané částky v jednotlivých položkách odůvodní tak, aby se případně mohla stát předmětem přezkumu odvolacího soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 13. listopadu 2017

JUDr. Helena Lišková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Ettlerová Anna